

Arrest

**nr. 151 124 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als echtgenoot van een Belg.

Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2014 vraagt de verzoekende partij opnieuw de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als echtgenoot van een Belg.

Op 16 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 18 maart 2015 aan de verzoekende partij wordt betekend. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2014 werd ingediend door:

Naam: N. [...] Voorna(a)m(en): A. [...] Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: 10.06.1987 Geboorteplaats: Suphan Buri

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

Loonafrekeningen van de Belg van september 2013 tot en met mei 2014

Een verklaring van financiële ondersteuning + loonbrieven van september 2013 tot en met augustus 2014 van de stiefvader D. Y. [...].

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Ze bedragen immers geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Met de documenten van de stiefvader kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verklaring van de stiefvader volstaat wat betreft het inwonen en het feit dat de referentiepersoon en betrokkene gratis mogen inwonen gezien deze verklaring gestaafd wordt door de eigendomstitel van de woning, maar de verklaring volstaat niet wat betreft de 500 euro die de stiefvader nog eens daar bovenop ter beschikking zou stellen aan het koppel. Er kan niet worden uitgesloten dat dit deel van de verklaring een gesolliciteerd karakter heeft. Mogelijks is de verklaring betreffende de 500euro per maand er enkel op gericht om alsnog dat verblijfsrecht in orde te krijgen en heeft deze verklaring helemaal geen uitstaans met de werkelijkheid. Zonder objectief verifieerbare bewijzen (bewijs dat de stiefvader daadwerkelijk elke maand 500 euro aan de referentiepersoon ter beschikking stelt) kan deze verklaring op eer niet worden aanvaard.

Wat betreft de behoeftenanalyse die overeenkomst art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 in een dergelijk geval moet worden gemaakt kan dienstig opgemerkt worden dat de referentiepersoon officieel over een bedrag beschikt dat onder het leefloon ligt voor een persoon met gezinslast. Ongeacht het bestedingspatroon van betrokkene en de referentiepersoon kunnen zij zich dus wenden tot het ocmw voor bijkomende steun. Het is uiteraard niet de bedoeling dat een referentiepersoon, de betrokkene in een behoeftige situatie brengt waardoor beiden zich moeten wenden tot het ocmw om (gedeeltelijk) in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Het recht op verblijf wordt daarom aan betrokkene geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, 42, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 42 Vw. verduidelijkt dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Artikel 42, §1 Vw. bepaalt:

[...]

Verwerende partij stelt dat de partner van verzoeker niet aantoonbaar over toereikende inkomsten te beschikken.

Verwerende partij maakt daarvoor een afweging aangaande de verklaringen van de stiefvader van verzoekers partner dat hij verzoekers partner maandelijks 500 EUR schenkt. Verwerende partij meent dat er niet kan worden uitgesloten dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter vertoont waarmee zij bedoelt dat de inhoud van de verklaring mogelijks niet spoort met de werkelijkheid.

Nochtans is de stiefvader van de referentiepersoon onder artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek er samen met zijn vrouw toe gehouden in het onderhoud van zijn meerderjarig kind dat nog studeert te voorzien. Deze wettelijke verplichting onderbouwt de verklaring van de stiefvader van de referentiepersoon dat er maandelijks 500 EUR ter beschikking wordt gesteld en er is geen enkele reden voorhanden om aan de waarachtigheid hiervan te twijfelen.

Gezien verwerende partij meent te kunnen vaststellen dat er niet voldaan werd aan de inkomensvoorwaarde gaat ze hierop over tot een behoefteanalyse.

De redenering die verwerende partij dan met betrekking tot deze behoefteanalyse ontwikkelt is eerder opmerkelijk.

De verwerende partij meent dat het feit dat het ‘officiële’ inkomen van de referentiepersoon onder het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt er voor zorgt dat er zelfs niet naar het bestedingspatroon dient gekeken te worden gezien de referentiepersoon zich sowieso tot het OCMW zou kunnen wenden voor steun.

Volgens verwerende partij is het bijgevolg a priori zo dat indien het inkomen onder het leefloon ligt de behoefteanalyse niet dient te gebeuren.

Met de bepalingen aangaande de behoefteanalyse wou de wetgever nochtans een omzetting geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, waarin het Hof stelde dat aanvragen gezinshereniging individueel behandeld moeten worden en dat lidstaten geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager, nu de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 48

Verwerende partij handelt in de bestreden beslissing precies op de wijze die het Hof van Justitie in paragraaf 48 van het Chakroun-arrest doelde te vermijden: zij hanteert namelijk een a priori minimumbedrag dat haar ervan zou ontslaan rekening te houden met concrete individuele omstandigheden.

Verwerende partij houdt in haar behoefteanalyse dan ook geen rekening met de inkomsten van de stiefvader van de referentiepersoon, hoewel verzoeker en de referentiepersoon bij deze inwonen en er ook bewijzen van deze inkomsten werden voorgelegd.

Evenmin houdt verwerende partij er rekening mee dat er werd aangegeven in de stukken in het dossier dat ook de moeder van de referentiepersoon werkt en desgevallend, loonfiches kan overleggen. Gezien verwerende partij hiervan op de hoogte was, mocht verzoeker verwachten dat verwerende partij gebruik zou maken, indien dit nodig was, van de wettelijke mogelijkheid om alle bescheiden en inlichtingen te laten voorleggen.

De redenering van verwerende partij dat het niet de bedoeling is dat de referentiepersoon verzoeker in een behoeftige situatie brengt zodat beiden zich tot het OCMW dienen te wenden om in hun bestaan te voorzien, is ondoorzichtig en onduidelijk.

In zoverre verwerende partij hiermee bedoelt dat verzoeker in aanmerking zou komen om zich tot het OCMW te wenden dient er op gewezen te worden dat een dergelijke redenering hypothetisch is en dat de Vreemdelingenwet het mogelijk maakt in dat geval om het verblijfsrecht te beëindigen. Maar evengoed dient er op gewezen te worden dat een dergelijke redenering feitelijk incorrect is omdat het OCMW, anders dan verwerende partij, de behoeftigheid van verzoeker zou bepalen door te kijken naar het inkomen van de volledige gezinscel op dat adres en dus ook de inkomsten van de stiefvader en de moeder van de referentiepersoon in rekening zou nemen.

Het OCMW zal in een dergelijk geval wijzen op de onderhoudsplicht die ouders ten opzichte van hun kinderen hebben op grond van artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek: "De ouders dienen naar evenredigheid van hun middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding en de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen. Indien de opleiding niet voltooid is, loopt de verplichting door na de meerderjarigheid van het kind."

Verder wordt er geen enkele motivering gegeven waarom de referentiepersoon niet zou toekomen met het eigenlijke inkomen dat hij geniet gelet op het feit dat verzoeker en de referentiepersoon gratis inwonen bij de stiefouder en moeder van de referentiepersoon, wat ongeveer 650 EUR in een maand die normaal aan huur wordt besteedt uitspaart. Evengoed dient er rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker en zijn partner niet enkel gratis inwonen maar ook gevoed worden.

Er kan niet redelijk ingezien worden met deze individuele elementen geen rekening werd gehouden bij de behoefteanalyse.

Dit maakt een schending uit van artikel 42, §1 Vw. gezien verwerende partij het incorrect toepast.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Hij verwijt verwerende partij a priori minimumbedragen te hanteren voor het bepalen van voldoende bestaansmiddelen om zodoende geen rekening te moeten houden met de concrete individuele omstandigheden. Verwerende partij zou derhalve in strijd handelen met de behoefteanalyse, zoals vooropgesteld door het arrest Chakroun.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vevat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen. Er wordt vermeld dat verzoeker niet voldaan heeft aan de verblijfsvoorwaarden bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat de uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg dat deze niet toereikend zijn. Ze bedragen immers geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Hierbij wordt ook ingegaan op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde documenten en gemotiveerd om welke redenen deze niet worden weerhouden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing tot weigering tot verblijf ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het door verzoeker geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorliggende beslissing luidt als volgt:

“De verklaring van de stiefvader volstaat wat betreft het inwonen en het feit dat de referentiepersoon en betrokkene gratis mogen inwonen gezien de verklaring gestaafd wordt door de eigendomstitel van de woning, maar de verklaring volstaat niet wat betreft de 500 euro die de stiefvader nog eens daar bovenop ter beschikking zou stellen aan het koppel. Er kan niet worden uitgesloten dat dit deel van de verklaring een gesolliciteerd karakter heeft. Mogelijks is de verklaring betreffende de 500 euro per maand er enkel op gericht om alsnog dat verblijfsrecht in orde te krijgen en heeft deze verklaring geen uitstaans met de werkelijkheid. Zonder objectief verifieerbare bewijzen (bewijs dat de stiefvader elke maand 500 euro aan de referentiepersoon ter beschikking stelt) kan deze verklaring op eer niet worden aanvaard.”

Verzoeker toont niet aan dat dit uitgangspunt niet correct is en blijft in gebreke om het gevraagde bewijs te leveren.

Aangaande de behoefteanalyse luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Wat betreft de behoefteanalyse die overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 in een dergelijk geval moet worden gemaakt kan dienstig opgemerkt worden dat de referentiepersoon officieel over een bedrag beschikt dat onder het leefloon ligt voor een persoon met gezinslast. Ongeacht het bestedingspatroon van betrokkene en de referentiepersoon kunnen zij zich dus wenden tot het ocmw voor bijkomende steun. Het is uiteraard niet de bedoeling dat een referentiepersoon, de betrokkene in een situatie brengt waardoor beiden zich moeten wenden tot het ocmw om (gedeeltelijk) in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien.”

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat de referentiepersoon geen eigen inkomsten heeft en evenmin aantoon op welke grond verweerder ten onrechte het maandelijks bedrag ter beschikking

gesteld door de stiefvader van de referentiepersoon niet in aanmerking heeft genomen in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze situatie kan niet worden ingezien waarom verweerder nog diende over te gaan tot een behoefteanalyse, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt immers niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenoot is van een Belgische onderdaan, die hem begeleidt of zich bij hem voegt op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan beiden ouder zijn dan 21 jaar. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

Het komt, gelet op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, toe aan de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aan te tonen door het voorleggen van de passende overtuigingsstukken.

In casu werd de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Voorts werd in de bestreden beslissing eveneens toepassing gemaakt van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2; zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat er *in casu* geen behoefteanalyse diende te gebeuren daar er geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening diende gehouden te worden. Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel een behoefteanalyse uitgevoerd heeft en het volgende gesteld heeft: *“Wat betreft de behoeftenanalyse die overeenkomst art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 in een dergelijk geval moet worden gemaakt kan dienstig opgemerkt worden dat de referentiepersoon officieel over een bedrag beschikt dat onder het leefloon ligt voor een persoon met gezinslast. Ongeacht het bestedingspatroon van betrokkene en de referentiepersoon kunnen zij zich dus wenden tot het ocmw voor bijkomende steun. Het is uiteraard niet de bedoeling dat een referentiepersoon, de betrokkene in een behoeftige situatie brengt waardoor beiden zich moeten wenden tot het ocmw om (gedeeltelijk) in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien.”*

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij *in casu* in strijd met paragraaf 48 van het arrest *Chakroun* (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08) handelt, daar zij *in casu* een *a priori* minimumbedrag hanteert dat haar ervan zou ontslaan rekening te houden met de concrete individuele omstandigheden. De verzoekende partij benadrukt dat ze gratis inwonen bij de ouders van de referentiepersoon en ook door hen gevoed worden.

Uit voormeld motief opgenomen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag is waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, wat *in casu* niet gebeurd is.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat ongeacht het bestedingspatroon van de verzoekende partij en de referentiepersoon, zij zich tot het OCMW kunnen wenden om bijkomende steun te krijgen, gaat de verwerende partij wederom voorbij aan de concrete gegevens van voormelde zaak. Bij het bepalen of iemand recht heeft op “bijkomende steun” van het OCMW, wordt geval per geval nagegaan of voormelde personen aan de voorwaarden voordoet. Bij het berekenen van het inkomen van de vragende partij wordt daarenboven rekening gehouden met alle bestaansmiddelen van

welke aard of oorsprong ook, zoals beroepsinkomen, voordelen in natura, onderhoudsgelden, enz. Bijgevolg kan de verwerende partij *in casu* niet zonder bijkomende motivering stellen dat “*Ongeacht het bestedingspatroon van betrokkene en de referentiepersoon kunnen zij zich dus wenden tot het ocmw voor bijkomende steun. Het is uiteraard niet de bedoeling dat een referentiepersoon, de betrokkene in een behoeftige situatie brengt waardoor beiden zich moeten wenden tot het ocmw om (gedeeltelijk) in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien.*”

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is en zoniet, een einde kan stellen aan recht op verblijf.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS